

ΤΡΑΓΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ J. RENAULD

ΚΑΤΖΕΝΑΒ Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΑΧΘΟΦΟΡΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ αυτή συνέβη στο Βορδά, όπου ο Κατζενάβ, ο άχθοφόρος ήταν ξεκουστός από την εκκλησία του Αγίου Μιχαήλ ως στους λόφους του Λορκόν, και σ' όλο το λιμάνι. Οι άλλοι άχθοφόροι του λιμανιού δεν θυμόντουσαν να ελγε εμφανισθή ποτέ στις αποβάθρες της προκυμίας, άλλο τέρας όμοιο με τον Κατζενάβ.

Φαντασθήτε ένα γίγαντα ύψους δύο μέτρων, με δύναμη ταύρου, με τεράστιο κεφάλι, με πρόσωπο γεμάτο φακίδες, με μαλλιά σκληρά κ' άκατευμένα και με μία μεγάλη κατασκή γενειάδα...

Ήταν ένας σωστός 'Ηρακλής που μπορούσε να σηκώσει στην πλάτη ένα μεγάλο βαρέλι γεμάτο κρασί και που ήταν ακόμα ικανός να σταματήσει ένα άμαξι κρατώντας το απ' τη ρόδα !...

Τό κακό όμως ήταν ότι ο Κατζενάβ, δεν χρησιμοποιούσε τὰ δυνατόν δασύμαλλα μπράτσα του μόνο για τὴν ἐργασία του. Όταν τὸν οὐκνεύμα του γέμιζε τὸ κεφάλι καπνούς γινόταν τρομερός κ' ἐπικίνδυνος.

'Από πού ήταν ; Σέ ποὸ μέρος εἶχε γεννηθῆ ὁ ἀγριάνθρωπος αὐτός ; Κανείς δὲν τὸ ἔξευρε.

Κάθε φορά μόνον που μεθούσε ἐτραυλίε τὴν ἐξῆς ἀλλόκοτη φράσι :

— 'Εγὼ εἶμαι ἀπὸ κει κάτω... Ἀπὸ κει κάτω... μακρὰ !

Και γυρίζοντας στους πελάτες τὸν κατηλιόνον ρωτούσε :

— Τὴν ἔξερει καν'νας ἀπὸ σὰς τὴν πατρίδα μου; 'Αλλοίμονο τότε σ' ἔκεινον που ἦα τοῖμοισα να γελῶσι ἢ που θὰ ἔδειχνε ἀμφοβίες γὰ τὴν ὄψη τῆς μακροῦνης πατρίδος του ἄνιμουρο αὐτοῦ θηρίου. 'Ο Κατζενάβ θὰ τὸν κομπιάζε !...

— 'Η πατρίδα μου εἶν' ἕνας βρολιότοπος ! συνένετι ὁ Κατζενάβ. 'Η γυναίκα εἶχε κἄτω δὲν ἄξιζον οὐτε μὴ πεντάρα ! Βέβαια... Σ' ὅλα τὰ μέρη ἡ γυναίκα δὲν ἀξίζον μεγάλα πράγματα... Μὰ ἐκεῖ κάτω ἡ γυναίκα εἶνε σκουπίδι ! Πρό πάντων μία... Ναι, ναι, ήταν ἐκεῖ κάτω μὴ γυναίκα... μὴ γυναίκα, που νόμιζε πὸς τὴν ἡ Παγαία ἢ Παρθένος !... Όταν ἀνοίγε τὸ στόμα της, όταν μιλοῦσε δὲν μπορούσε κανέναν να μὴν τὴν πιστέψη... Κι' ὅμως ήταν ὅλα ψέματα !... Τὶ ὄχι πού ήταν αὐτὴ ἡ γυναίκα !... 'Ο γάμος !... 'Α ! Διάβολε, πὸς διψῶ !...

Ποτέ ὁ Κατζενάβ δὲν ἔλεγε περισσότερα πράγματα στις ἀσυνάρτητες ἀρνηγίες του. Και ποτε κανέναν δὲν εἶχε μάθει περισσότερα γὰ τὸν τόπο του και τὸ παρελθόν του.

'Αλλὰ και τὰ λίγα αὐτὰ λόγια του ἦσαν ἀρκετὰ γὰ να δημιουργηθῆ ἕνας θόρυβος γύρω ἀπὸ τὸ παρελθόν του. 'Ολοι εἶχαν τὴν πεποιθῆσι ότι ἡ ἀγρία διαθέσις του ἐκρυβαν κάποιον μυστικὸ, κάποιον κρυφὴ λύπη, τὴν μανία κάποιος ἐκδικήσεως που δὲν εἶχε ἴσως κατορθώσει να τὴν πραγματοποιήσει. 'Ομορφένος κάποιον γυναίκα ήταν αἰτία τῆς μεγάλης λύπης που τὸν φαρμάκωνε τὴ ζωῆ... Αὐτὴ τέλος ἡ φημὴ κυκλοφορούσε γενικώς γὰ τὸ παρελθόν του Κατζενάβ, στα πατήσια και στὰ μικρομάγαζα του λιμένος.

Μ' ὅλα ταῦτα τὰ κορίτσια τῶν φτωχικῶν μαχαλάδων ἔβλεπαν με καλὸ μάτι τὸν Κατζενάβ και χαμογελοῦσαν και διαώρθωναν τὰ μαλλιά τους όταν περνούσε ἀπ' ἐμπρός τους ὁ τρομερὸς βαστάξος. Μὰ ἐκείνους χαμήλωνε τὸ κεφάλι του, και προσπερνούσε, μουρμουρίζοντας ἀγρια και ἀπορορημένως ἐντελῶς ἀπ' τοὺς ἀπόκρυφους συλλογισμούς του.

Όταν βρισκόταν μαζί με τοὺς ἄλλους ἀχθοφόρους ὁ Κατζενάβ, ήταν βλοσυρός, ἀγριος και εὐαρέθιστος, ἔτοιμος γὰ καυγὰ και πολὺ συχνὰ κατέληγε, χωρὶς καμμὴ ἀφορμὴ να τὰ βάζει με κανέναν ἀπ' αὐτοὺς ἡ και με ὅλους μαζί, να τοὺς βοῆζει και να τοὺς γυρνᾷ σὺν σκυλλᾷ, χωρὶς ἐκείνους να τοῖμοι οὐτε να τοὺ ἀντιμιλήσουν. 'Αλλὰ τὴν ὥρα τῆς δουλειας, όταν ἔπιαναν να ἐξερρωθῶσαν τὰ καίρια και τὶς μαουθες, τότε ὁ γίγας διέλεγε γὰ τὸν ἑαυτὸ του τὰ πὸ μεγάλα βαρέλια, τὰ πὸ βαρετὰ φορτῆ, τὰ πὸ τραχειεὶς δουλειεὶς, ἔσθυμιανοντας τὴν μανία του στὴν ἐντατικὴ δουλειὰ που θὰ μπορούσε να κορυφῆ κάπως τὸν ἥρακλειο ὀργανισμό του. Και αὐτὸ ήταν ἕνας λόγος παραπάνω γὰ να τοὺ τὰ συγχροῦν ὅλα ὁ ἄλλοι ἔννεα ἀχθοφόροι τῆς ομάδος του και να μὴ δίνουν σημασία στις ἰδιοτροπιεὶς και στις ἀληροτήτες του.

Μὴ μέρη ἀρρωστήσεως ἕνας ἀπὸ τοὺς ἔννεα ἀχθοφόρους τῆς συντροφιάς και μὴκε στὸ νοσοκομείο. Τότε παρουσιάσθηκε γὰ να προσληθῆ ὁ ἀντικαταστάτης του ἕνας νέος ἐργάτης, ἀμούστακος και ἀγένειος, με τὸ κεφάλι ἔξυρομένο, και με τὰ χέρια στις τσέπες, που κῆτταζε τοὺς ἀνθρώπους μ' ἕνα βλέμ-

μα γεμάτο εὐκρίνεα και με μὴ ἐκφρασι συστολής συγχρόως και ἀναιδείας. Ήταν πολὺ-πολὺ λεπτοκαμωμένος. Τὸ σύνολο του ἔκανε ἐντύπωση στὸν ἀρχηγὸ τῆς ομάδος και τὸν ρώτησε :

— Πὸς σὲ λένε;

— Πέτρο Σουλέ;

— Εἶσαι ἀπ' τὸ Βορδά;

— 'Όχι... εἶμαι ἀπὸ κει κάτω ! εἶπε με ἀπλότητα ὁ νέος και ἀπλως τὸ χέρι του δείχνοντας πέρα τὸν μακρὸν ὄριζοντα.

'Η ἀπάντησις του ἔκανε ὅλους τοὺς ἀχθοφόρους να ἐξασπῶν οὐ γέλοια.

— 'Α ! Εἶνε κ' αὐτὸς ἀπὸ κει ἄ τ ο... ἀπ' τὴν πατρίδα του Κατζενάβ ! φώναξε κάποιος.

Και ὁ ἀχθοφόρος ἀρχισαν να λέν διάφορα ἀστεία εἰς βάρος του νέου, ὁ ὁποῖος στεκόταν ἀκίνητος, περιμένοντας τὴν ἀπόφαι του ἀρχηγου τῆς ομάδος. Τέλος ἐκείνους ρωτήσαν τὸν νέο.

— Τὸν Κατζενάβ τὸν ἔξερει;

'Ο νέος στῆθηκε μὴ σιγῆς διαστακτικῶς κ' ἔπειτα ἀποκρίθηκε:

— 'Όχι. Ποῖος εἶν' αὐτός.

'Εν τῷ μεταῦ παρουσιάσθηκε στὴν ἀποβάθρα ὁ Κατζενάβ. 'Όταν ἔφτασε κοντὰ ὁ ἀρχηγὸς τῆς ομάδος του φώναξε :

— Γὰ κῆτταξε Κατζενάβ. Νὰ ἕνας νέος ἀπ' τὴν πατρίδα σου. Εἶνε κ' αὐτὸς ἀπὸ κει κάτω.

'Ο γίγαντας κοντοστῆθηκε και κῆτταξε καλὰ-καλὰ τὸν Σουλέ.

'Εξαφνα τὸ πρόσωπό του φωτισθηκε, ἡ ἐκφρασις του θυμῶ ἔξαφανισθηκε ἀπὸ τὸ πρόσωπο του, και προχωρῶντας με τὸ τεράστιο χέρι του ἀπλωμένο πρὸς τὸν νέο, του εἶπε με μὴ φωνὴ που εἶχε κάποιον τρυφερότητα, με μὴ φωνὴ σχεδὸν γλυκειὰ :

— Πολὺ καλὰ... Μοὺ κάνεις γὰ σύντροφος. 'Απὸ σῆμερα ἀνήκεις στὴν ομάδα μας.

Και τὸν ἔσφιξε τὸ χέρι.

'Ο νέος σὸν ν' ἀνατρίχιασε ὀλόκληρος ἀνταπέδωσε τὴν χειραγία, ψυθιρίζοντας μερικὰ λόγια ἀκατάληπτα, ἐνὼ ὁ ἄλλο ἀχθοφόρος κῆτταζόντουσαν μετὰ τῶς του; κατὰπληκτοι γὰ τὴν μεταβολὴ ἐκείνη και γὰ τὴν πρωτοφανῆ στάσι του Κατζενάβ.

'Απὸ τὴν στιγμὴ ἐκείνη ὁ Κατζενάβ ἔγινε ἐντελῶς ἄλλος ἀνθρωπος. 'Αγρυπνοῦσε διαρκῶς κοντὰ στὸν νεαρὸ ἀχθοφόρο, προσέχοντας τὸν με στοργῆ, βοηθώντας τὸν στὴ δουλειὰ, δινοντας του πάντοτε τὰ ἐλασρότερα φορτῆ και ποσοτιονότηας τὸν ἀπὸ τὰ εἰρηρικὰ ἀστεία τῶν συντρόφων του.

Τὸ τερατῶδες πρόσωπό του ἔπερνε τῶρα ἐκφρασις στοργῆς, ἐκφρασις που μόνον στὸ πρόσωπο μᾶς μῆτερος μορφεὶς να τὶς δῆξ.

'Εξ ἄλλου ὁ Πέτρος Σουλέ παιθνῆιος πάντα, προσηκτικῶς και ἡμερος ἄπινε τὸν γίγαντα να κῆνη ὅτι θέλει. Μιλοῦσε πολὺ λίγο μ' ὄλο που εἶχε μὴ δροσερὴ φωνὴ μικροῦ παιδιου.

Τὶς ὥρες τῆς ἀναπαύσεως ὁ Κατζενάβ καθόταν δίπλα στὸν προστατευμένον του και τὸν μιλοῦσε με ἐμπιστοσύνη και διαχτυλιότητα:

— 'Αν σὲ πῆρα μαζί μου, παιδί μου, του εἶπε κάποιον μέρα, τὸ ἔκανα γιὰτὶ μου θυμῆξις... 'Όχι... εἶπε προτιμώτερι να μὴ μιλοῦμε γι' αὐτὸ... Και ὅμως αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια... ἔχεις τὸ ἴδιο πρόσωπο μ' ἐκείνην, νὰ... ἀκόμη και τὰ μάτια της... Τὴν κακοῖρα... θὰ ἔπρεπε να τὴν εἶχα σκοτώσει !... 'Όταν τὸ σκέπτομαι !...

Τότε ὁ νέος γούριζε τὸ κεφάλι του πρὸς τὸν συνομιλητὴ του και τὸν κῆτταξε κατὰματα ρωτώντας τον:

— Ποῖον θέλεις να σκοτώσι;

— Μὰ... κανέναν, ἀποκρίνονταν ὁ Κατζενάβ και χαμήλωνε τὰ μάτια του.

Μὰ ὕστερα ἀπὸ ὀλίγα λεπτὰ ξανάριξε πάλι τὴν ἴδια κοῦβεντα :

— 'Όχι, ἡ γυναίκα αὐτὴ δὲν ἔπρεπε να ζῆ. 'Εξ αἰτίας της ἐγὼ ἐχάθηκα κ' ἐκουλίσθηκα στὴ λάσπη, στὸν βυθκο. 'Ακουσε, νέε μου να μᾶθης... Πᾶνε τῶρα πέντε χρόνια... ἐκεῖ κάτω στὸ χωριὸ μου... Τὴν ἔλεγαν 'Ερμῖνα. Εἶμαστε ὄραβαθνιασμένοι μαζί όταν ἐγὼ ἔφυγα γὰ να πάω στὸν στρατό... Όταν γύρισα τὴν βροκκα παντρεμῆνὴ μ' ἕναν ἄλλο... ἔναν που ήταν πλούσιος, τ' ἀκούσι; 'Αχ ! 'Α μ'προοῦσα να τὴν ἀρπάξω !...

Κι' ἀπλως τὰ χέρια του ἐμπρός σὸν να ἦθελε κάποιον να στραγγαλίσῃ !...

— Ἐχεις ἄδικο, του εἶπε τότε σιγὰ-σιγὰ ὁ Σουλέ.

— Σῶπα, νεαρό, εἶσαι πάρα πολὺ νέος, μούγγισε ὁ γίγας.

— Ποῖος ἔξερει, ἐξακολουθῆσε ὁ Σουλέ... Μπορεῖ κ' ἐκείνη νᾶφυγε ἀπὸ τὸ χωριὸ της, να ἐγκατέλειπε τὸ σπίτι της, τὸν ἀνδρα της, τὰ παιδιὰ της, ὅλο... και μετανοιαμῆνὴ γὰ ψόγγη να σὲ βῆ... 'Ισως μᾶλιστα να σὲ βῆ... 'Αν τυχὸν δοῦλαυε κοντὰ σου, τί θάκανες ;

Και ὁ νέος κῆτταξε κατὰματα τὸν

...Σωστός 'Ηρακλής !...

Κατζενάβ.

“Ο γίγαντας τινάχτηκε δροθιος με μιάς και ειπε σφίγγοντας ά-
γρα τα δόντια του.

— Μη μου μιλάς γι' αυτήν... Μη μου ξαναμιλήσης ποτέ γι'
αυτήν... Ποτέ, τ' άκους; άλλωθώς...

Και άλλους άπειλητικά τις γροθιές του προς τόν Σουλέ.

“Επειτα από την συνομιλία έκείνη η φίλια τους έλαττώθηκε.
Τουλάχιστον αυτό έγινε έκ μέρος του Κατζενάβ. Άντιθέτως ο
Σουλέ φαινόταν περισσότερο από πριν άρρασιζόμενος προς τόν
γίγαντα. Μά προσέκρουσε πάντα πάνω στην ίγνια σισπητή του Κα-
τζενάβ και στην προτόγονη κτηνώδη βαναυσότητά του. Τώρα ο
γίγαντας άρχισε να πίνη πάλι όπως πριν και χαρότερα. “Ο Σου-
λέ τόν συνάδευε παντού. Άγρυπνο ύπνο από πάνω του. Τίποτε δέν
ήταν ικανό να τόν άποσπάζη από κοντά του, ούτε τα χτυπήματα
όσως ή βροχιές του γίγαντα και χάρις στην άποικινή και την έπι-
μονή του κατώφτως μερικώς βραδυές να ώδηγηή στο σπίτι του
τόν μεθυσμένον και να τόν βάξη να πλαγιάξη.

“Αστόσο, όσο περνούσαν ή μέρες τόσο ο Κατζενάβ γινόταν πιο
ευέρεθιστος και πιο κακός. Οί συνάδελφοί του ειλοποίησαν τότε
τόν Σουλέ και τόν συμβούλεψαν να μην έχη παραπολή έμπιστο-
σύνη στόν γίγαντα.

— Αί, νές, τού ειπε ο άρχηγός της ομάδος, δέν είσαι σύ έκεί-
νος; πού θα μπορούσης να τόν άλλήξης;
— Υποφέρει πολύ, άποκρινόταν ο νέος. Δέν μπορώ να τόν
έγκαταλείψω.

Κ' έτσι, παρά τις προειδοποιήσεις και τις συμβουλές τών συν-
τρόφων του, δέν άδινε πειά ούτε βήμα τόν Κατζενάβ. Ένεκεν αλλη
ήταν διαρκώς μεθυσμένος και σε κάθε στιγμή ούρλιαζε :

— “Αχ ! Άν τήν ελγα έδώ μπροστά μου θα τήν έσκότανα !...

Τέλος μιά μέρα, ένώ ο γίγαντας ούρλιαζε την συνειδημένη
έκείνη φράση του ο νέος τού φώναζε έντονα :

— Πολύ καλά, θα τήν σκοτώσης, αφού τού θέλεις...

Μερικώς μέρες πέρασαν... Ένα πρωί τήν ώρα της δουλειάς ο
γίγαντας, ζαλισμένος άκομα άπ' τού κρασί της προηγουμένης, τά
έβαλε με δυο χαμίνια πού τόν πείραξαν. “Ο Σουλέ μολοντί έδώ
και κάμποσον καιρό ειχε άρχισει να κουράζεται άπ' τις ιδιοτρο-
πίες του, μπήκε στην μέση. Τότε ο Κατζενάβ μαινόμενος και
με άστραπές στά μάτια τόν άρπαξε άπ' τόν λαμό και τόν έσφιξε
δυνατά, τού ώχρω πρόσωπο τού νέου έφροσκωσε κι' έγινε
κατακόκκινο. “Επειτα σε μιά στιγμή έκλεισε τά μάτια του.
“Όταν ο γίγαντας άνοιξε πάλι τά δάχτυλά του, τού
σώμα τού Σουλέ σωριάστηκε κατά γής άκίνητο !...

Σαστισμένος από τήν πράξη του ο Κατζενάβ, στά-
θηκε τρέμοντας δολόχληρος άπ' τού κεφάλι ως τά πόδια.
“Επειτα έσκυψε, γονάτισε και έξαφνικά δάκρυα άρχισαν
να τρέχουν άπ' τά μάτια του. Δέν ήταν πειά ο Κα-
τζενάβ τού κτηνός. Ήταν ένας άλλος άνθρωπος πού κα-
νένας ως τότε δέν τόν ειχε γνωρίσει έτσι. “Εσκυψε, κύ-
ταξε καλά-καλά τόν Σουλέ και με χέρια τρεμμένα, ά-
νοιξε τού ποικάμισο τού δυστυχισμένου νέου. Τότε ένα
πλούσιο κατάσπρω στήθος κοριτσιού πρόβαλε μπροστά
στά θαμνωμένα μάτια του... Τού πρόσωπό τού έγινε κα-
τακόκκινο, ή φλέβες τών κορτάφου τού φούσκωσαν και ο
γίγαντας άρχισε να φωνάζη μ' άπελπισία :

— “Εμμίνα, “Εμμίνα!...
“Η φωνή του ήταν βραχνή σάν να τούσφιγγε κανείς τού λαμό.
Τού δυνατό κορμί του λύγισε σάν δέντρο πού τού χτυπά κεραυνός.
Θέλησε να ξαναπροσφέρει τού άγαπημένο του όνομα και δέν μπόρεσε.
Σαοιάστηκε κάτω σάν πληγωμένο θηρίο, άκίνητος, χωρίς ζωή,
κεραιοβολημένος, νεκρός πλάϊ στην μικρή του άγάπη !...

J. Renauld

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥ

Κατά τήν έποχή της γαλλικής τρομοκρατίας, οί θεωρούμενοι
ως «ποκτοι» συλλαμβάνοντο και κλεινότουσαν στις φυλακές,
όπου και παρέμεναν ως τήν ήμέρα της δίχης τους. “Η ήμέρα ώρας
αυτή άργούσε τις περισσότερες φορές νάρθη κι' έτσι παρέμεναν
υπόδικοι επί μήνες δολοκλήρους !

Τού τί επέφεραν μέσα στις φυλακές αυτές οί υπόδικοι μέτε ά-
νεκδήγητο. Γι' αυτή, πολλοί έστ' αυτούς φρονότιζαν με κάθε τρόπο
να έπισπεύουν τή δίχη τους άστα και άν έπρόκειτο να καταδι-
κασθούν εις θάνατον.

Κάποιος έμπορος μάλιστα, βλέποντας ότι άργούσε νάρθη ή σει-
ρά του να δικασθθ, έστειλε στον Διημόσιο κατήγορο ένα σκανδα-
λώδες γράμμα, τού όποιον ειχε ως ήμερομηνία «Β' Έτος της Τετα-
ρίας», και διά τού όποιου ητοιόσε τήν καλινόρθωση της Μονα-
ρχίας ! “Ο Διημόσιος κατήγορος έζω φρονών για τάς ύβρεις αυτές,
έσπευσε να κάλση άμέσως ένάκομνον τού “Επαναστατικού Δικασ-
τηριού τόν κρατούμενον. Κατά τήν δίχη, ο πρόεδρος τόν ερώτη-
σε σάν άνεγνωρίζε τού γράμμα. “Ο έμπορος, φοβούμενος μή τυχόν
άνεμνησθθ ή δίχη και συνεισθθ ή μαρτυρική φιλικότητάς του, έδη-
λωσε ότι τού γράμμα αυτό ειχε γραφθι πράγματι από αυτόν.

— “Ιβού μάλιστα εις απόδειξη και τού άντίγραφο ! ειπε, βγάδοντας
ένα χαρτί από τήν τσέπη του.

Τού δικαστήριον έπιτόθη και ο έμπορος άπεισιάλη άμέσως στόν
δήμο, πραγματοποιηθείσης έτσι της έπιθυμίας του.

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΙΛΑΡΕΣΚΕΙΑ

ΣΤΙΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΧΩΡΕΣ ΚΑΙ ΕΠΟΧΕΣ

“Η γυναικεία φιλαρέσκεια διά μέσου τών αιώνων. Κι' αυτή
ή... Έθα !... Τι ένιγνετο στην αρχαιότητα. “Η περιδές τών
Ρωμαίων δεσποιών. “Ο ρόλος τού... γαιδουράγαλου ! Λευ-
τρά σαμπάνια. Χλωμής και ροδοκόκκινης. “Η βέλλα άς...
καλωντικέν ! Πώς άσπρίζουν οί μαυρές στην Άθηνσούνα.
Κοπέλλες καντιστές κτλ. κτλ.

“Η φιλαρέσκεια εινε μιά από τις γυναικείες άδυναμίες, ή πιο
βαθεία ριζωμένη στό πνεύμα τού ώρνίου φύλου. “Όλες ή γυναικείες
τού κόσμου εινε φιλαρέσκεις. Φιλαρέσκεις ήσαν ή γυναικείες και
κατά τήν προϊστορικήν άκόμη έποχή πού έστολλίζοντο με άνη και
χρωματιστά κοχχύλια. Κι' αυτή ή προμήτωρ Έθα ήταν φιλαρέσκη !...
“Ο Θεόκριτος στά «Ειδύλλια» του και ο Λουκιανός στους «Δια-
λόγους Έταιρών», άναφέρουν ένα σωρό μέσα, τά όποια μεταχειρί-
ζοντο ή γυναικείες της αρχαιότητας, για να γίνονταν πιο όμορφες
και για να διατηρούν τήν καλλονή τους, τήν δροσιά τους, τήν
γοητεία τους...

Ένα από τά μέσα πού μεταχειρίζοντο ή άρχαίες Ρωμαίες για να
διατηρούν τήν όμορφιά τους και τού όποιο έκαινεράζε άμυιλκία
ο τρομερός Γιουβενάλης στις σατύρες του, ήταν και τού έξης :

Τήν νύχτα πριν πλαγιάζουν άλειψαν όλο τού πρόσωπο και τόν
λαμό τους, με μιά περιέργη άλειφή πού τήν κατασκευάζαν με
κρηθαρόλευρο, με έλαφοκόρτα τριμμένο, με φακή τριμμένη, με
αυγά χτυπητά, με μέλι, και με κόλλα. “Αφού τά άνακάτεψαν καλά
όλα αυτά, πρόσθεταν κατόπι και γαιδουράγαλο ! Με τού μίγμα
αυτό τού πρόσωπο διετηρείτο δροσερό και φρέσκο.

“Επίσης και ή Ρωμαία αυτοκρατειρα Ποππεία έκανε δυο φορές
τήν ήμερα μάνιο με γαιδουράγαλο, τού όποιο λόγω της χηρόσως
του αυτής στοίχιζε τότε άκριβα πολύ.

***

Κατά τήν έποχή της Γαλλικής “Επαναστάσεως ή διάσημη κυρία
Ταλλέν, έκανε κάθε τόσο μάνιο με νερό, μέσα στό όποιο έβραζε
προηγουμένως φράουλες !...

Τήν έποχή δέ τού Ναπολέοντος ζου ή κωμψές Παρι-
ζιάδες άριστοκάτιδες έπερναν τού λουτρού τους μέσα σε
σαμπάνια !...

***

Κατά τόν Μεσαίωνα ή μόδα άπαιτούσε να έχουν ή
γυναικείες... χλωμό πρόσωπο ! Γι' αυτό και ή περισσότε-
ρες ώραιες πυρογδοσάποινες δέν άδύσταζαν να υποβάλλου-
ται στις πιο μαρτυρικές και άδυστηρές συνήθεις δίαιτες
για να άδυνατίσουν, να έξαντλούνται και να χλωμαίνουν !
Συνηθέτοσαν δέ μέσον για να έπιτύχουν αυτό ήταν ή
άφαίμαξις... με βδέλλα !...

Άργότερα και συγκεκριμένως άπ' τήν έποχή τού
Φραγκίσκου ζου, έπεσε ηρώς ή αντίθετη μόδα, να εινε
δηλαδή ή γυναικείες παχιές, ροδοκόκκινες, κι' άφρατές !
Γι' αυτό ή κυρίες της Αύλης της Γαλλίας έτρωγαν όσο
τού δυνατόν περισσότερα και θρεπτικότερα φαγητά, έ-
φρονότιζαν να περπατούν και να κουράζονται όσο τού δυνατόν λιγά-
τερο, και τέλος κατέφευγαν στα φτειασάδια και τις κόκκινες πομάδες.

***

“Αλλά τού καταληκτικότερο και συγχρόως τού μαρτυρικότερο
μέσο πού έχει έπινοήσει ή γυναικεία φιλαρέσκεια εινε έννοιμο
μεταχειρίζονται ή γυναικείες της Άθηνσούνας για να άσπρίζουν, άν
εινε δυνατόν ν' άσπρίση τού δέρμα μιάς αιδιοσπίδος. Κόψε Άθηνσου-
νέζα ! ούκόν της μεσάιας και της άνωτέρας τάξεως έννοις μόλις
παντρευθθ ή άλλήξη τού γράμμα της επιδεσμίδος όλου τού σώμα-
τός της και από μαυρο να τού κόρνη, τούλάχιστον καφέ ώ-και ! Και
για να τού έπιτύχη καταφεύγει στόν άκόλουθο μαρτυρικό τρόπο :

“Από τις πρώτες ήμέρες μετά τόν γάμο της κλείνεται σε ένα
άπονομημένο μέρος και μένει έκεί επί τρεις δολόκληρους μήνες κου-
κούλαμένη ως τού λαμό, με μιά μάλλινη χονδρή βελέντζα, στην
όποια έχουν κάμει μιά τρύπα για να βγαίη μόνον τού κεφάλι !
“Ετσι σκεπασμένη ως έπάνω, άρχίζουν να τήν καννίζουν με διά-
φορα άρωματώδη χλωρά φυτά. “Ο καπνός πού άνοδούσι τά φυτά
αυτά μεταβάλλει τού χρώμα της επιδεσμίδος έντελώς. Τού κέντισμα
αυτό συνεχίζεται τακτικώς επί τρίμηνον. Κ' έπειτα από τούς τρεις
αυτούς μήνας ή νεαρά αιδιοσπίς βγαίνει κάτω από τήν βελέντζα της
άγώρηστη ! “Η επιδεσμίδη της έχει γίνει πιο άσπρη, πιο άπαλή
και πιο δροσερή !...

***

Πρέπει να σημειωθθ ότι τού τρίμηνο αυτό μαρτύριο έξαντλει
τρομερά τή γυναίκα και γι' αυτό οί συγγενείς της πού τήν περι-
ποιούνται της παρασκευάζουν διαρκώς φαγητό και' έξοχη θρε-
πτικά... Μπορεί όμως να έπαναλάβη κανείς στην πρβόλωση αυτή
τού περιφρημο λαϊκό γνομικό: «Μπρός στά καλή τ'είν' ο πόνος ;...»

***

Οί Άθηνσούνες σήμερα χρησιμοποιούν για τήν φρεσνάδα της έπι-
δεσμίδος, έντιδες τών διαφόρων πομάδων, τήν κομμένη στα δύο πα-
τάτα, τού άγγοθρι, κοπτόμενον μ' αυτό στά δάδι, κατά μήκος και
ποδοθετούμενον πάνω στα μάγουλα, τού άσπράδι τών αυτών και
όλλα... λαχανικά και ματζούνια !...

“Ο κ. “Ασγημος

